

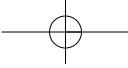
PAPP DÉNES

Látogatóban

Anyám méhében fölakasztottam magam. A köldökzsínört háromszor nyakamra tekertem. Azóta beszéltem többekkel, akik születésük előtt hasonlóképpen cselekedtek. Volt, aki egyszer, netán kétszer, sőt akadt, aki négyeszer-ötször hurkolta magára az anyai köteléket. Talán túlzott ragaszkodás, talán öngyilkos hajlam, esetleg csak néhány rossz mozdulat, vagy álomban hempergő önkívület, céltalanságig makacs akarat.

Mindezek akkor szaladtak át az agyamon, amikor már beengedtek a kórház zárt folyosójára, és lassan elindítottam léptem a terem felé, ahol nagybátyám több mint egy éve kómában feküdt. Először az irányítópultot láttam meg, ahonnan az életben tartó gépeket vezérlék. Aztán az öt ágyat, egymástól viszonylag távol. Rajtuk mozdulatlanul fekvő alakok, testükbe több helyen cső futott. A megfakult csöndben csak a lélegeztető készülék kattogott.

Leültetem mellé, egy ideig csak néztem. Nagyon megváltozott, mióta nem láttam, megváltozott szinte minden. Beszélni kezdtem hozzá, halk szavakkal egyszerű dolgokat. Például arról, hogy megszerettem a sakkot, de ultizni még mindig nem tudok. Aztán, hogy megvan még a pecabot, amit nekem ajándékozott, használtam néha, és bár nem vagyok hozzáértő, sem elégé kitartó horgász, így is akadt horgomra néhány törpeharcsa, vörösszárnyú keszeg és ezüstös kárász.

◆ PAPP DÉNES VERSE

Végül elhaltak a sutá mondatok, szótlanul figyeltem őt.
 Olykor mintha valami mozdult volna az áttetsző bőr alatt.
 Emlék suhan, álom borzol így, kóbor képzelet játszik.
 Ébredés előtt hosszan kitartott pillanat, misztérium
 a bölcsőtől a halálos ágyig. Mint amikor a Rakacai-tóban
 úszó fiú azt kérdezte tőle, apa, tovább miért nem szabad?
 És ő szelíden válaszolt, hideg ott a víz, fiam, izomgörcsöt
 kaphatsz. Talán egyszer majd jó úszó leszel, de addig is
 maradj mellettem és ne hagyd el magad.

Fönik (linóleummetszet, 1982)

